

Bé tähyili vauhkona ympärilleen. Hiljaisuus. Se täytti hänen tärykalvonsa kauhistuttavaa uhkaa enteilevällä voimalla. Vasta äskettäin olivat Sysi ja Dea kulkeneet hänen vieressään, mutta äkkiä kummankin ote hänen oikeasta ja vasemmasta kädestään oli irronnut ja viimeiseksi tyttö oli kuullut vain Dean huulilta parahtavan avunhuudon, jonka jälkeen oli tullut hiljaisuus.

Kauhukseen Bé tiesi nyt olevansa peruuttamattomasti eksyksissä ja kaiken lisäksi vielä yksin. 13-vuotiaan, vuotta itseään vanhemman sisarensa Dean lailla puolihaltiana hänen tarkka vaistonsa sanoi, että Aya oli tällä hetkellä vakavassa vaarassa, johon sisko ja Sysikin olivat nyt joutuneet. Pelko kylmäsi tytön sisintä, mutta hän jatkoi sokkona eteenpäin säilyttäen horjuvan rohkeutensa, sillä ainoana nelikosta pelastuneena hänen täytyisi nyt yrittää pelastaa ystävänsä.

Bé tiesi, että tehtävä tulisi olemaan vaikea ja miltei mahdoton, sillä hän ei tiennyt tarkkaa suuntaa eikä osannut lainkaan sanoa, kuinka syvälle Kielletyn Alueen metsän uumeniin oli joutunut ja miten kaukana Aya, Dea ja Sysi olivat hänestä. Kyyneleet kirvelivät tytön silmissä, mutta hän räpytteli ne pois koettaen pysyä niin urheana kuin vain mahdollisuutta. Äidiltään Seeralta perimänsä lujan, päättäväisen luonteen ja isänsä Wyrelin tapaisen rohkeuden ansiosta hän onnistui säilyttämään mielenmalttinsa, vaikka rohkeus olikin välillä vaakalaudalla. Bétä revittiin kahtaalle. Yhtä aikaa tyttö halusi juosta metsään pois kaikesta pahasta, pois tästä hiljaisuudesta, toivoi, ettei kaikkea tätä olisi koskaan tapahtunut - toivoi, ettei Aya olisi heidän kerallaan koskaan astunut Kielletylle Alueelle ja kulkenut sen metsän uumeniin. Raskaasti huokaisten ja pelosta yhä vavisten Bé jatkoi matkaansa, jonka arveli jäävän elämänsä viimeiseksi. Sysi ja Dea tiesivät olevansa lopullisessa ansassa. Kielletyn Alueen puut olivat villiintyneet, sillä niitä ajoi pahuus, joka oli syövyttänyt niiden sydämet mustiksi ja luonnon voiman pahaksi ja kauheaksi. Nyt niiden oksat pitivät kumpaakin vankina repien ja riuhtoen joka paikasta niin, että sattui. Kumpikin oli täynnä verta tihkuvia naarmuja ja kipua, joka sykki jokaisessa hetki hetkeltä yhä vain syvemmälle pureutuvassa haavassa. Dea huusi kivusta, jolloin Sysi tiesi tämän menettäneen viimeisenkin toivonsa, jota hänellä itselläkään ei ollut enää paljoa. Hän yritti jaksaa, muttei kyennyt. Voimattomana kivusta tyttö lyyhistyi ystävänsä vierelle eikä enää liikkunut. Aya vajosi. Hän vajosi syvälle liejuun, hirvittävän löyhkän ja saastaisuuden kuiluun, josta metsän ihana vihreys oli kaukana. Suonsilmäke ei päästänyt hänestä otettaan ja vaikka kuinka haltia taisteli henkensä puolesta koettaen käännäyttää luonnonvoiman puolelleen, hän tiesi, että se oli mahdotonta. Kielletyn Alueen luonto oli paha ja villiintynyt ja sen jokainen elävä ja olevainen tuns i ainoastaan verenhimoa ja suunnatonta raivoa niitä kohtaan, jotka uskaltautuivat tunkeutua sen reviirille ja rajan ylitse. Aya ei enää riuhtonut itseään irti kuten aikaisemmin, sillä hän tiesi, että silloin hän vajoaisi entistä nopeammin ja tukehtuisi liejuun ja loppumattomaan saastaan. Tuskallinen epätoivo täytti haltian sydämen. Hän yritti, mutta tiesi, ettei kyennyt siihen. Kaikki oli mennyttä. Dea ja Sysi oli saatu kiinni. Bé olisi heidän viimeinen toivonsa pelastumisesta. Bé juoksi kovempaa kuin koskaan eläissään. Hän tuns i törmäilevänsä kivuliaasti puihin, jotka olivat alkaneet liikkua ja yrittivät estää hänen epätoivoisen pakonsa kyhäämällä hänen ympärilleen muurin ja puisen häkin, josta ei ollut paluuta. Pian tyttö tiesi olevansa ansassa, sillä niiden oksat olivat jo hänen joka puolellaan tiiviinä verkkona; niiden kovat kourat kiskoivat häntä hiuksista, repivät ja raastoivat häntä lukemattomille haavoille. Äkkiä hänen mielettömän pakonsa kohti ainoaa aukkoa puitten muodostamassa muurissa ja valtavassa häkissä keskeytti hirveä kipu. Puun raskas oksa oli iskeytynyt Bén päähän, jolloin hän hoippui hetken pökertyneenä paikoillaan ja tuns i sitten tajuttomuuden tekevän tuloaan. Häntä huimasi, mutta vaikka rohkeus oli pettänyt jo ajat sitten, hänessä virisi vielä viimeinen toivo pelastautumisesta. Epätoivoissaan, silkan vihan ja vimman voimalla hän riuhtoi itseään kovakouraisesti ansassa piteleviä oksia syrjään, tuns i aukon puitten muurissa, syöksähti siitä

ulos. Pyörtymäisillään päässä tuntuvasta polttavasta kivusta huolimatta Bé luuli jo hetken olevansa vapaa, mutta tunsikin äkkiä, kuinka puun juuri työntyä hänen eteensä pimeässä kuin tyhjästä. Ennen kuin tyttö ehti estää, oli hän jo kaatunut rähmälleen maahan ja tunsikin vasemman nilkkansa taipuvan luonnottomaan kulmaan, jonka seurauksena kuului ilkeä napsahdus luun mennessä poikki. Kivun ulvahdus tuli puolihaltian äänihuulten kautta kovana ja kirkkaana. Ohuena ja valittavana se lävisti Bétä ympäröivän pimeyden, jolloin hän ei kyennyt tajuamaan, miten hänestä oli voinut lähteä sellainen ääni. Kivun aallot ampaisivat koko jalkavarren poikki, jolloin tyttö luuli jo olevansa kuollut. Hän huusi niin kovaa, että olisi luullut äänen repivän suojaamattoman, paljaan kurkun yhtä helposti auki kuin kovat, ryhmyiset ja veitsenterävät oksat, jotka piiskasivat häntä joka puolelta. Bé oli pelkkää kipua - hän ei tuntenut muuta kuin tuskan, joka sykki päähän ja vasempaan nilkkaan auenneissa ilkeissä haavoissa. Ja kaiken tämän painajaisen keskellä hän eli, vaikka katsoikin kuolemaa silmiin ensi kertaa elämässään. Tyttö ei tuntenut ruumistaan, aisti vain kivun ja sen hirveän todellisuuden. Hän kuolisi. Hän ei pelastuisi - ei ehtisi pelastamaan Ayaa, Sysiä ja Deaa ennen, kuin nämä olisivat yhtä kuolemaan tuomittuja kuin hänkin. Viimeisillä voimillaan Bé riuhtaisi itsensä kovakouraisesti ylös maasta, mutta kuvotus, heikkous ja pahoinvointi syöksähtivät hänen lävitseen kivun nuolen lävistäessä koko suojattoman, haavoittuvaisen nuoren vartalon. Tämän kaiken mukana tuli kauhu; hän ei voinut kävellä, sillä vasemman jalan nilkka oli pahoin murtunut eikä kantanut hänen allaan edes hentoa painoa. Tajuttomuuden julmat kourat iskeytyivät avuttomaan, puolikuolleeseen tyttöön, mutta hän ei antanut periksi edes keskellä painajaistakin pahempaa oman henkensäkään uhalla. Hänen täytyi pelastaa ystävänsä. Hänen oli jaksettava ja yritettävä, vaikka tämä hirveä matka koituisikin hänen viimeisekseen. Hitaasti Bé lähti ryömimään pimeydessä puitten jilmien oksien otteen ulottumattomissa vasten maan kovaa, lohdullista kamaraa niin matalana, näkymättömänä ja kuulumattomana kuin ikinä kykeni. Vaikka jokainen liike oli saada hänet pyörtymään ja uuden pahoinvoinnin ja kivun aallon syöksähtämään koko kehon läpi, hän ei luovuttanut. Tyttö jatkoi jatkamistaan ja tiesi, että pystyisi siihen. Mutta tämä tulisi olemaan hänen viimeinen matkansa. Hän uhraisi oman henkensä pelastaakseen omat ystävänsä.